

CATALUNYA NORD

joan-daniel bezsonoff

Catalunya va néixer a França | M'imagini que tothom coneix la llegenda de les quatre barres i del naixement de la nostra senyera.

En aquell temps, Arrià (actualment Rià) i tot el Conflent no pertanyien pas a França. Un amic meu sol dir d'una manera provocativa que Catalunya va néixer a França. Segons els mapes vigents, té raó.

Suposant que l'autonomia espanyola anomenada Catalunya accedeixi a la independència, passarà un fenomen curiós. A tots els ajuntaments de la Catalunya Nord onegen tres banderes: la francesa, la catalana i l'europea. Si mai el govern de la nova república catalana tria com a bandera nacional la senyera catalana tradicional i no l'estelada, arribarem a una paradoxa estranya que s'haurà de resoldre: un territori francès compartirà amb un estat estranger veí la mateixa bandera.

Com reaccionarà la gent del nord? Continuarà dient «sóc català / je suis catalan» si els responen «Alors, vous n'êtes pas français?». O bé la Catalunya Nord adoptarà una nova bandera amb la senyera com a base a la manera de les banderes d'Acàdia, d'Austràlia, Nova Zelanda o Quebec que homenatgen la mare pàtria?

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

Incivisme | Trenta-cinc multes de 120 euros —la sanció més econòmica, ja que les més elevades poden arribar als 60.000— per mal ús dels contenidors de Figueres. Diu que la majoria d'infractors són comerços, restaurants o industrials. Però el fet és que resulten especialment abundants, cridaners... i impunes els responsables dels matalassos esventrats, electrodomèstics substituïts, mobles abandonats que omplen voreres i calçades, tot procedent de domicilis particulars. Altrament, un barri de Figueres distingit pel cultiu de la marihuana, les ocupacions il·legals, les connexions elèctriques fraudulentament i les criatures que, amb el vistiplau dels pares, no assisteixen a l'escola, ha decantat el Consistori figuerenc a patricular-hi (una altra vegada). És així que Urbans i Mossos escatimen temps de dedicació al ciutadà corrent, el que paga la costosa vigilància (?) d'aquells... altres.

Bones notícies | S'ha celebrat la 31a Mostra del Vi de l'Empordà a la Rambla de Figueres; disset cellers de la DO Empordà van poder oferir els seus

vins, consumits i apreciats mitjançant els més de 7.000 tiquets-degustació que han adquirit 12.000 visitants.

Emili Blanch i Roig (1897-1996), arquitecte racionalista, va projectar a Figueres la Casa Reig (1934), la Casa Guillaumet (1935) i la baluerna del Patronat de la Catequística —avui presidit per Lluís Illa—, iniciada el 1930, inaugurada el 1932 i acabada el 1936. El 2009

es van començar a fer-hi importants obres de reforma, i ara ha estat reconeguda com a part del patrimoni arquitectònic del segle xx pel Col·legi d'Arquitectes de Catalunya i de la Fundació Docomomo Ibérico. L'efemèride va ser celebrada amb la col·locació d'una placa informativa i d'una conferència a càrrec de l'arquitecte Joan Falgueras sobre Blanch.

>> *El pensador Walter Benjamin va posar fi a la seva vida a Portbou fa 76 anys.*

Walter Benjamin | Europa viu les angoixes dels refugiats com no s'havia vist des de les guerres espanyola i mundial. A Portbou, el fugitiu-senyera Walter Benjamin va ser homenatjat en el 75è aniversari del seu suïcidi; el desgraciat filòsof va renunciar a viure a les envistes que la policia espanyola el lliurés a la Gestapo. Al descobriment de la placa i de la darrera missiva de l'intel·lectual (escrita el 25-09-1940) hi eren presents el director de cinema alemany Wim Wenders, l'escultor israelià Dani Karavan, autor del memorial *Passatges*; la néta del filòsof, Chantal Benjamin; la presidenta de l'associació Passatges de Cultura Contemporània, Pilar Parcerisas; el director de la càtedra Walter Benjamin de la UdG, Maximilià Fuentes, i l'alcalde de Portbou, Josep Lluís Salas. El nombrós públic va ser testimoni del projecte de convertir l'antic ajuntament de Portbou en un centre d'estudis sobre Walter Benjamin i els drets humans.

EL BAIX EMPORDÀ

puri abarca

Cinema a Begur | Quan el director nord-americà Joseph L. Mankiewicz va rodar, el 1959, la pel·lícula *De repente, el último verano*, protagonitzada per Elizabeth Taylor, Montgomery Clift i Katharine Hepburn, poc es podria imaginar que gairebé 60 anys després aquell poblet amb un encant especial que en va servir d'escenari es convertiria en seu del Primer Festival Internacional de Cinema de Begur. Del 22 al 25 d'octubre passat, Begur va obrir la porta a noves produccions, amb especial atenció a la creativitat catalana, però amb vocació de ser referent internacional del cinema d'autor. Hi van ser homenatjats l'actriu Teresa Gimpera, vinculada a Begur; l'artista Carmen Amaya, i els directors Rovira Beleta —que va dirigir Amaya al film *Los Tarrantos* (1963)— i Manel Esteban Mar-

PACO DALMAU

>> *Sega tradicional d'arròs al mas Carles, de Pals.*

quilles, mort recentment. El cineasta espanyol José Luis Garci va obrir aquest nou festival, una iniciativa de l'Associació de Comerç i Turisme de Begur, i del grup Empordà Film Commission, amb suport de l'Ajuntament.

La Costa Brava en una targeta | Les associacions de comerciants i empresaris de Castell-Platja d'Aro i Palamós han presentat la Costa Brava Card, una targeta client que podrà ser utilitzada en un miler d'establiments i que té com a objectiu, a banda de l'obvi de caire comercial, posar en valor el potencial del territori, segons asseguren els impulsors. La targeta ofereix descomptes i paquets d'activitats, inicialment a Castell-Platja d'Aro i Palamós, però amb la voluntat d'estendre l'experiència a tota la costa del Baix Empordà. Així, els comerciants no tan sols miren pels seus calaixos més immediats i intenten lluitar contra els grans centres comercials, sinó que van més enllà i amplien els horitzons a totes les riqueses que el territori pot oferir, de manera que, si la campanya està ben portada, els beneficis de tot plegat els poden revertir. És bo que el món empresarial

s'espavili per potenciar el seu producte i no esperi sempre pacientment que les solucions arribin de l'Administració.

Arròs centenari | Aquests dies ja es pot trobar a les botigues l'arròs de Pals de la darrera collita, que es va fer l'octubre passat, durant la festa de la Sega Tradicional d'Arròs, una oportunitat per conèixer aquesta antiga pràctica. La tradició de collir l'arròs de manera artesanal per mostrar-ho al públic en general va ser recuperada fa disset anys per la població de Pals, que ha de mirar molt enrere en el temps per recordar quan es va iniciar el cultiu d'aquest cereal a la zona, concretament al segle XV. Tot i haver viscut èpoques magres, sobretot a causa d'epidèmies per l'estancament de les aigües —entre els segles XVIII i XIX—, ja a principis del segle XX aquest conreu va experimentar un nou impuls, gràcies a noves tècniques de reg. El 17 d'octubre de 2015, el mas Carles, de Pals, es va tornar a omplir de visitants que volien ser testimonis de primera mà de la collita tradicional d'un dels arrossos amb més qualitat de Catalunya. I la millor manera d'acabar? Una arrossada popular.

LA CERDANYA *sandra adam*

«No puc esperar» | Puigcerdà s'ha adherit a la campanya del Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya que porta per títol «No puc esperar». Aquesta campanya pretén crear una xarxa de bars, restaurants i botigues que cedeixen el seu lavabo en cas que una persona afectada per una malaltia gastrointestinal ho necessiti. Els malalts tenen una targeta que els acredita, i els establiments mostren un adhesiu a la porta.

És una iniciativa excel·lent que ja està funcionant a la vila, malgrat que al nostre poble no sempre els establiments són oberts. A més, és possible que no només les persones que tenen una malaltia necessitin anar al bany. Pot ser que qualsevol de nosaltres en un moment donat en pugui tenir la necessitat.

Puigcerdà ja té uns banys públics que en general són nets però queden a deu minuts del nucli antic, vora l'estany. Potser seria una bona opció pensar en uns lavabos públics al centre de la vila per poder fer-ne ús en cas de necessitat.

Roda a la Cerdanya, una vall, quatre estacions | Des de l'any 2008 la Cerdanya Film Commission inicià un projecte dedicat al món del cinema. Actualment el projecte està consolidat gràcies a l'organització de festivals de cinema, tallers d'interpretació i direcció de curtmetratges. Es tracta d'una associació que treballa de manera altruïsta per obrir la comarca a la indústria audiovisual.

L'equip que forma la Cerdanya Film Commission ha realitzat un catàleg de possibles escenaris on poder rodar. Aquest catàleg és una iniciativa excel·lent que permet donar a conèixer la nostra comarca a diferents productores que poden escollir Cerdanya per als seus rodatges. A més, l'associació ha iniciat una campanya internacional sota l'eslògan inspirador *Shoot in Cerdanya, one valley, four seasons* (Roda a Cerdanya, una vall, quatre estacions). De fet, aquest projecte ja ha donat els seus fruits, ja que aquest darrer octubre s'ha gravat en diferents entorns de la comarca un anunci per a una cadena de supermercats sud-americana.

Una feina ben feta que ens donarà més d'una sorpresa.

LA GARROTXA *joan sala*

Besalú, tot un referent per a les editorials | La fira Liberisliber, que se celebra a Besalú, s'ha convertit en no més sis edicions en un referent a escala nacional entre les editorials independents, i resulta cada vegada més *bibliodiversa*, com s'ha comentat aquests dies. En la darrera edició hi van participar quaranta-quatre editorials, un creixement molt important respecte a edicions anteriors, tant pel nombre de participants com per la diversitat dels seus orígens. Atreu molts visitants, tant catalans com estrangers, que van en augment en cada nova edició, ja que se'ls ofereix literatura de qualitat, que no sempre resulta fàcil de trobar en les llibreries convencionals.

Unes exposicions destacables | Ara que comença un nou any i podem fer un cop d'ull al que s'ha esmunyit, pensem que hem de destacar unes exposicions que es van fer a Olot i que van tenir una important acceptació per la seva qualitat. En primer lloc ens referim a la titulada «El tresor més ben guardat», amb Xavi Palomo com a comissari, que va fer una lectura trencadora de l'espai expositiu a partir de les riques col·leccions que es guarden als Museus d'Olot. La mostra es feia en dues seus. Una era la Sala Oberta del Museu de la Garrotxa, amb el títol «Cambra de meravelles». S'hi podien veure més de 300 objectes, entre pintures, marbres, fòssils, monedes, escultures, cartells, fotografies, robes, retrats, dibuixos, mobles, animals dissecats, armadures, ceràmiques, minerals... Era un horror vacui deliciós per apropar el visitant als orígens de les col·leccions. L'altra seu era el Museu dels Sants, on es presentava «Cadàver exquisit. El cos truncat», amb obres mai exposades. Una mostra que ben segur que no s'oblidarà. L'antològica «Miquel Plana, arquitecte del llibre» es va obrir en tretze seus diferents, que van ensenyar la variada projecció d'aquest bibliòfil considerat pioner en el país, per l'excepcionalitat i creativitat

>> *Nou edifici de l'Ecomuseu de la Vall d'en Bas, amb una arquitectura que no té res a veure amb la de la Vall.*

de la seva gran producció. En van ser comissaris Antoni Monturiol i Magda Pujolàs. Encara una altra: «Marian Vayreda. Llum i ombres», en què Mita Casacuberta ha sabut fer una complexa exposició a partir de la literatura. Podem afegir que van ser molt visitades, fet que no sempre es produeix.

La Fageda és notícia, una vegada més | La Cooperativa la Fageda, ubicada a Santa Pau, ha estat reconeguda com la millor empresa de tota la península en el rànquing del sector de l'alimentació, un guardó ben difícil d'aconseguir, ja que la Fageda només opera a Catalunya, i els seus avaluadors han estat els membres de l'institut Merco, de la Universitat Complutense de Madrid, amb el parer de consumidors, directius i sindicats de tota la península. Tot un èxit.

Sobre l'ecomuseu de la Vall d'en Bas | El nou equip municipal s'ha trobat amb un edifici que ha costat 2.800.000 euros —un 46 % a càrrec municipal—, import que dobla les previsions inicials. El defineixen com a sobredimensionat, i des del Departament de Cultura de la Generalitat ni en coneixien el projecte. A finals d'any s'obrirà un

terç dels 2.000 metres quadrats, amb una exposició permanent sobre la Vall, una de temporal i un auditori. Ara s'estan avaluant diferents propostes d'ús que estan elaborant el Departament i l'Ajuntament. Ben segur que pot tenir un fort impacte a la comarca.

EL GIRONÈS

dani vivern

Patrimoni | Els assumptes de govern solen requerir un temps per a la concreció. I no n'és cap excepció la proposta per convertir la ciutat de Girona en Patrimoni de la Humanitat, títol que ha d'atorgar la UNESCO. En aquest cas, allò que no s'acaba de concretar és si el patrimoni hauria d'incloure tota la ciutat, el Barri Vell o només el Call jueu. Fa molts anys que el tema va sorgir —ja en temps de l'alcalde Nadal—, i ara torna a cuejar. Potser convé una mica de realisme i de pragmatisme, i cenyir la candidatura a un valor veritablement representatiu del que és Girona: ni tota la ciutat ni únicament el Call. El Barri Vell ofereix

prou elements interessants i variats com per centrar-hi, d'una vegada per totes, els esforços a l'hora de presentar-se a la UNESCO. Que de divisions i dubtes ja n'estem una mica escamats.

Balanços | Se sent a dir que aquest any hi ha hagut menys ocupació turística —menys russos, sobretot—, que per Fires no hi havia tanta gent com en altres edicions, que les botigues venen menys... Mirin, jo només sé que els restaurants són plens tots els caps de setmana; que tot i que tanquen botigues i altres negocis, en surten de nous com bolets; i que per Fires es va oferir un programa amb activitats d'un nivell molt digne. Evidentment molta gent no tira de veta, però tot i això es pot permetre gaudir de força més ofertes culturals, gastronòmiques, lúdiques i participatives que no pas fa anys enrere. Si hi ha un motiu pel qual s'ha vist menys gent a Fires aquest any, no crec que sigui tant per qüestions de butxaca —que també— sinó per la dificultat de trobar aparcament. En aquest aspecte, el balanç no es pot pas dir que sigui gaire galdós.

Cultura | La ciutat de Girona va acollir, a finals d'octubre, una trobada del Parlament Cultural Europeu. Hi van participar unes 200 experts en història, filosofia, arts, ciències i en altres camps de la cultura, procedents de 43 països. La tria de Girona com a seu de la trobada anual d'aquest Parlament —que depèn del Consell d'Europa— no va ser casual, sinó que responia a l'interès d'aquestes personalitats per la singularitat catalana i pel moment social i polític que es viu a Catalunya en aquests moments. Mentre l'Estat espanyol presenta les escoles de taumàquia com un element indispensable per a la preservació de les essències, aquí es debat, es parla, es raona. També cal admetre que alguns polítics, un pèl arrauxats, aixequen veus a destemps, esperonats per les presses o per interessos utòpics. Tot plegat resulta tan surrealista com una pancarta en braille. Si volen fer teatre, que s'apunten a la Campanya de Teatre Amateur, en què aficionats de pobles com Caldes, Sant Gregori o Celrà, entre d'altres, aquest any han fet un gran paper.

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

Anys i anys, per molts anys | El nom COIET (Centre Ocupacional i Especial de Treball del Pla de l'Estany) ja ha aparegut d'altres vegades en aquestes cròniques, però mai com a protagonista. I ja l'hi toca: l'entitat ha celebrat els seus 20 anys d'existència. Actualment treballa en dues línies de serveis: per un costat ofereix un centre de dia a unes 40 persones amb un grau de discapacitat elevat; per un altre, el servei laboral, dirigit a les persones amb capacitat per treballar, ofereix tasques a empreses i institucions, a més d'un servei de neteja d'interiors o feines de jardineria i medi ambient. Es va iniciar amb una vintena de persones; actualment són quasi 90 usuaris. Durant aquest temps ha assolit el seu principal objectiu: facilitar la integració social i laboral, així com la millora de l'autonomia i la qualitat de vida dels pladestanyencs amb discapacitat. Per molts anys.

Exposicions | Tot i que tothom té clar que Banyoles no forma part de l'eix museístic París-London-New York ni està tant a la avantguarda com als anys setanta, no per això deixa de ser lloable l'activitat d'exposicions que han viscut des de l'octubre: a Ca la Flora, pintures de Laura Gil; a la Fundació Lluís Coromina, «Farina blana, el pa de cada dia», de Tino Soriano; la Sala 0 de l'Ateneu, «Carmen Amaya 1963, fotografies de Colita i Julio Ubiña»; al Museu Darder, la mostra «Tabuena, quinze anys observant l'Estany», i l'exposició científica «De la terra a l'univers»; la Sala Annexa del Museu Arqueològic acull la mostra «Mauthausen. L'univers de l'horror», i «Pere Alsius i Torrent, un farmacèutic de la Renaixença», relacionada amb els Col·loquis de Tardor. Per acabar, a la Sala Municipal d'Exposicions El Tint, l'exposició «Temps. L'estudi de la ment de Rosa Oduber» ha deixat el seu espai a «LafuturA extramurs», una mostra de peces del col·lectiu barceloní LafuturA.

PERE DURAN

>> **Exposició «Farina blana, el pa de cada dia», fotografies de Tino Soriano al l'espai Eat Art de Banyoles.**

«Si continuem així, el melic museístic serà al Pla de l'Estany» —diu el meu nebot.

EL RIPOLLÈS

ramon alabau

La travessia del desert | Hem encetat l'hivern i, malgrat el sentiment col·lectiu que el més dur ja ha passat i que el dia anirà allargassant-se progressivament, iniciem el que serà una veritable travessa del desert. Només la neu, sempre que el clima sigui adient, i el carnes-toltes, que té en el fred el pitjor enemic, aconseguiran atreure els visitants. Enrere queda la tardor, que convoca tots aquells que gaudeixen de la paleta de colors que la natura ofereix, i que proposa esdeveniments de tota mena. A les carreteres de la comarca hem vist desfil·lar la processó anual a la recerca del bolet, tradició molt arrelada. Hi ha hagut tot un ventall de fires: l'ancestral fira de bestiar de Santa Teresa a Ripoll, i la de Ribes de Freser, que ha arribat a la XXXI edició; la XXVI fira del bolet de Ribes, la XII fira de la trumfa a Vilallonga, la XI fira de la cervesa i el rebost de Pardines, la fira de la carbassa a Sant Joan o la fira

del formatge a Ripoll. S'ha celebrat la festa del *montadito* a Ripoll, la del bolet a Planoles, la de la sardana a Sant Joan, i no podem oblidar les darreres festes majors tardanes, com la d'Estebanell i Cavallera. Com cada tardor, la tria de mulats d'Espinavell ha congregat centenars de persones, i l'aplec del Remei a Ripoll ha desafiat un any més el pas del temps. D'ara en endavant, si la imaginació no ho capgira, toca la reclusió, l'escó vora el foc, hivernar fins a la primavera.

Record passat per aigua | Recorden encara els nonagenaris ripollesos l'aiguat de la tardor de l'any 1940. Encara voleiaven esparpalls de pólvora dins l'aire enrarit on percutia l'eco enterc de llunyanes descàrregues, quan la natura va voler perllongar els estralls causats pels homes durant la Guerra Civil. El Ter i el Freser, cabals d'aigua benèfica que nodria l'empenta industrial de la comarca, van resultar devastadors. Els ulls del pont, taponats amb arbres arrancats, animals morts i estris de tota mena, van fer escolar l'aigua per molts carrers del poble, fins que va atènyer gairebé la plaça de l'Ajuntament. Va inundar els baixos de molts establiments, i foragità la gent de casa seva. El pont del tren va anar a estavellar-se contra les comportes del Pla, i van haver d'idear un nou traçat per al ferrocarril, que van fer passar provisionalment

pel Macià Bonaplata. Un bon grapat d'edificis van quedar malmesos, molts comerços tocats, i les fàbriques van patir les conseqüències. Centenars de treballadors van quedar a l'atur, i la dècada no suscitava gaire bones expectatives. La teoria romàntica que definia la vida humana com l'ascensió de l'home des dels abismes de la bestialitat fins a les esferes de l'ideal, gràcies a la raó i al coneixement, era contradita pels tons grisosos d'una postguerra inclement.

LA SELVA

joan domènech

Lloret i Sorolla | El mes de setembre de 1915, el famós pintor valencià Joaquim Sorolla Bastida —pocs saben que, per aquest cognom, era d'ascendència ripollesa— va venir a Lloret de Mar buscant un paisatge que li anés bé per fer de fons al quadre emblemàtic que havia de representar Catalunya i que li havia encarregat l'hispanòfil Archer Milton Huntington per decorar una de les parets de la biblioteca de la Hispanic Society de Nova York. Hi va tornar el 29 i el 30 d'octubre, i, un cop escollit el racó que pintaria —la platja de Santa Cristina, del cantó de Treumal— va escriure a la seva dona dient-li meravelles del lloc. Hi va tornar

encara el 5 de desembre. N'han quedat diversos esbossos. El quadre definitiu, amb la incorporació de figures, el va acabar poc abans de Nadal. Lloret ha recordat recentment l'artista i aquest centenari i, amb la col·laboració de l'investigador Sebastià Ruscalleda i del pintor Josep Maria Barba, ha recreat, de forma mig dramatitzada, la seva presència pintant arran de penyes.

50 anys de la cobla-banda de Blanes | Aquest 2015, la Cobla-Banda del Col·legi de Santa Maria de Blanes ha celebrat els cinquanta anys de la seva existència. Té els orígens en l'arribada a l'esmentat col·legi del religiós Pare Joaquim Alqueza, un home que, de seguida, s'encarregà d'una escolania que havia fundat el seu predecessor, l'adaptà a les seves idees, creà primer una *tuna* i, després, tot seguit, orientà els alumnes cap al gust per a determinats instruments. Aquell primer conjunt s'estrenava el 21 d'agost de 1965. Dos anys després creava la cobla-infantil pròpiament dita. Era la primera del país d'aquestes característiques. Avui, afortunadament, n'hi ha d'altres, arreu. L'exemple del pare Alqueza va ser productiu. De la cobla-banda n'han anat sortint fornades de músics constantment i que, avui dia, nodreixen amb èxit les files de destacades cobles grans. I també n'han sortit instrumentistes de gran categoria —només cal pensar en Jordi Molina, per exemple— i compositors de primera fila.

Sils: vint anys de l'Esplai Sant Llop

| En els pobles petits, les efemèrides de les seves entitats ajuden a formar la història local, i l'Esplai Sant Llop, en aquestes dues darreres dècades, ha posat la seva pedra a l'edifici silenci. Les celebracions han estat diverses: una festa de l'espuma, un sopar, un concert, la venda d'unes samarretes, etc. Potser, tot i que ells no ho captin, la seva aportació més contundent sigui, precisament, la reflexió que es fan a la revista *Ressò* sobre quina ha de ser la tasca d'un esplai en ple segle XXI, un segle en què l'oferta de lleure per a infants ha esdevingut enorme, en què cal tenir en compte les noves tecnologies, la nova escala de valors, un cert individualisme, etc... Com a mínim, asseguren que continuaran treballant perquè els infants silencis hi trobin la bona acollida i formació que hi han trobat els que s'hi han fet grans.

GIRONINS A L'EXTERIOR

josep pujol

Ens trobem a Barcelona | Una de les primeres entrades que apareix quan es *googleja* «gironins a Barcelona» és un blog amb aquest nom. L'he tafanejat més d'una vegada. S'hi expliquen molt bé: el web recull els resums d'unes tertúlies del grup Sopars de Girona, que s'organitzen un cop al mes a l'Hotel Alimara, amb convidats d'upa. El desembre van tenir Martí Anglada; el novem-

bre, el president del Barça; a l'agost els va venir un dels germans Roca. Els sopars s'hi anuncien amb temps, però no queda clar si hi estem tots convidats. No passa res: el contingut del sopar i de la tertúlia queden ben consignats tant al blog com al suplement del *Diari de Girona*. Tot i que no hi apareixen gaires noms propis, alguns dels textos són signats per dos membres del grup, Enric Calzada i Lluís Busquets.

Si els munten des del 1992, la majoria deuen ser homenots fets i drets, però jo encara hi entreveig una mica de nostàlgia d'aquells sopars d'estudiants comarcals que no sé si encara s'estilen al cap i casal. Encara en fan, de sopars, els garrotxins? L'AVE ha mort el club de la botifarra al tren cap a Barcelona? Hi ha bars o restaurants «giro-friendly»? Què en deu quedar, del gregarisme gironí a la metròpoli?